

HOOFDSTUK 1

De eerste dag is altijd de moeilijkste

Het is 23.54 uur. En ik zit hier op een bank te leven.

Ik zit hier te leven, terwijl andere mensen sterven.

Misschien wel precies op dit moment.

Of nu, of nu.

Want zo gaan die dingen: het ene moment ben je hier op aarde.

Het volgende moment ben je er niet meer.

Het heeft niets met talent te maken, volgens mij.
Het heeft met God en anderen zoals hij te maken.
Ik vind God stom.
En anderen zoals hij.
Ik vind alles stom.
Behalve honden.

De kamer waarin ik zit is geen echte kamer, eerder een groot vertrek ergens in het ziekenhuis in Helsingborg. De vloer is groen en plasticachtig en de muren zijn wit, er hangen grote schilderijen. Je kunt niet raden wat die dingen op de schilderijen voorstellen, zelfs niet als je het probeert.

Het is gewoon één grote gekleurde bende.

Als er andere mensen waren geweest had ik hun kunnen vragen wat zij denken dat er op de schilderijen te zien is. Maar ik zit hier in m'n eentje.

Het vertrek is verlaten, zo laat is het.

Het ziekenhuis is eigenlijk gesloten.

Ik bedoel, het is dus gesloten voor mensen die hier niet *liggen*.

Als je ziek bent of zo, dan is het natuurlijk wel

open. Of als iemand op sterven ligt, juist wel voor die mensen. Die misschien kinderen hebben of zo.

Soms komen alleen de kinderen op bezoek, terwijl die volwassenen bezig zijn met sterven.

Zulke mensen mogen hier zijn, ook als het ziekenhuis gesloten is. Maar we zijn echt niet met veel. Soms loopt er een zielenpiet langs die buiten een sigaret wil roken of even een luchtje wil schep- pen. Ze kijken nooit naar mij, ze hebben het druk genoeg met zichzelf.

Ik zie ze wel en ik kijk naar ze. Ik kan vanaf hier de hele hal zien. Het is een hal met liften. Er gaan liften naar alle verdiepingen boven me. Er zitten in totaal zes liften in de muur. Wat er op al die andere verdiepingen te doen is, weet ik niet.

Ik weet alleen wat er op de derde verdieping gebeurt.

Als je rechts afslaat nadat je uit de lift stapt.

En een deur opent en hoi zegt bij de receptie.

Je kunt zeggen: 'Ik moet hier zijn.'

Of je kunt gewoon doorlopen.

Dan ben je er.

Op de derde verdieping.

Kamer 28.

Daar ligt mijn moeder te sterven zonder dat ze me heeft gevraagd of ik dat goedvind. Mensen zouden hun kinderen moeten vragen of ze dat goedvinden. Die kinderen zouden moeten beslissen.

Of moeders wel of niet mogen sterven.

Er zou een wet voor moeten zijn. Dan kun je zeggen: 'In naam der wet, mama, ik verbied je om te sterven. Dat doe je maar een andere keer. Over honderd jaar.'

Maar zo mag je niet praten tegen mensen die op sterven liggen. Als ik eerlijk ben, praat ik het liefst helemaal niet tegen ze.

Je huilt gewoon tot je tranen op zijn.

Dan huil je zonder te huilen.

Dat is het ergste wat er bestaat.

Het doet pijn omdat je nog zo verdrietig bent.

Omdat je gewoon wilt doorgaan met janken.

Maar in je lijf is het janken gestopt.